

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

6 септември 2013 година *

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран, взети с цел да се предотврати разпространението на ядрено оръжие — Замразяване на средства — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Оправдани правни очаквания — Преглед на приетите ограничителни мерки — Грешка в преценката — Равно третиране — Правно основание — Съществени процесуални правила — Пропорционалност“

По дела T-35/10 и T-7/11

Bank Melli Iran, установена в Техеран (Иран), представлявана от L. Defalque, avocat, по дело T-35/10, а по дело T-7/11 — първоначално от Defalque и S. Woog, впоследствие от Defalque и C. Malherbe, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван по дело T-35/10 от г-н M. Bishop и г-н R. Szostak, а по дело T-7/11 — първоначално от г-н Bishop и г-н G. Marhic, впоследствие от г-н Bishop и г-н V. Driessen, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Френска република, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-н É. Ranaivoson, в качеството на представители,

от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, представлявано първоначално от г-жа S. Behzadi-Spencer, впоследствие от г-н A. Robinson, и накрая от г-н Robinson и г-жа H. Walker, в качеството на представители, подпомагани от г-жа S. Lee, barrister,

встъпили страни по дело T-35/10,

и от

* Език на производството: английски.

Европейска комисия, представявана от г-жа S. Voelaert и г-н M. Konstantinidis по дело T-35/10, а по дело T-7/11 от г-жа Voelaert, г-н Konstantinidis и г-н F. Erlbacher, в качеството на представители,

встъпила страна по двете дела,

с предмет, от една страна, искане за частична отмяна на Регламент (ЕО) № 1100/2009 на Съвета от 17 ноември 2009 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Решение 2008/475/ЕО (ОВ L 303, стр. 31), на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 281, стр. 81), на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1), на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, стр. 71), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11) и на Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1), и от друга страна, искане за отмяна на всеки бъдещ регламент или бъдещо решение, които биха били приети с цел да допълнят или изменят някой от обжалваните актове и които биха били в сила към датата на приключване на устната фаза на производството,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-н N. Rosner, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 април 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 Жалбоподателят Bank Mellі Iran е иранска търговска банка, собственост на иранската държава.
- 2 Настоящото дело е свързано с режима на ограничителните мерки, установени с оглед оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови извършването на чувствителни по отношение на разпространението ядрени дейности и разработването на системи за ядрено оръжие (дейности, наричани по-нататък „разпространение на ядрено оръжие“).
- 3 Чрез Обща позиция 2008/479/ОВППС на Съвета от 23 юни 2008 година за изменение на Обща позиция 2007/140 (ОВ L 163, стр. 43) името на жалбоподателя е включено в списъка на приложение II към Обща позиция 2007/140/ОВППС на Съвета от 27 февруари 2007 г. относно ограничителните мерки срещу Иран (ОВ L 61, стр. 49).

- 4 В резултат от това с Решение 2008/475/ЕО на Съвета от 23 юни 2008 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 163, стр. 29) името на жалбоподателя е включено в списъка на приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1), поради което средствата на жалбоподателя се замразяват.
- 5 Жалбоподателят подава жалба пред Общия съд, с която по същество цели да бъде заличено включването на името му в списъка на приложение V към Регламент № 423/2007.
- 6 С писма от 8 и 21 юли 2009 г. жалбоподателят моли Съвета на Европейския съюз да преразгледа решението за включване на неговото име в списъка на приложение V към Регламент № 423/2007, като посочва, че не е участвал в разпространението на ядрено оръжие. В писмото от 8 юли 2009 г. жалбоподателят моли също така да му бъде предоставен достъп до преписката на Съвета.
- 7 С писмо от 27 юли 2009 г. Съветът отговаря, че на жалбоподателя са наложени ограничителни мерки поради изложените в Решение 2008/475 мотиви. Съветът отказва да предостави достъп до предложението за приемане на ограничителните мерки спрямо жалбоподателя (наричано по-нататък „първоначалното предложение“) поради поверителния характер на този документ, но предоставя на жалбоподателя два общи документа относно производството по приемане на ограничителните мерки.
- 8 С писмо от 11 септември 2009 г. жалбоподателят иска отново да получи достъп до преписката на Съвета.
- 9 С писмо от 1 октомври 2009 г. Съветът съобщава на жалбоподателя допълнителни мотиви за приетите срещу него ограничителни мерки.
- 10 Жалбата на жалбоподателя, която се отнася до включването на името му в списъка на приложение V към Регламент № 423/2007, е отхвърлена с Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет (T-390/08, Сборник, стр. II-3967).
- 11 С писмо от 15 октомври 2009 г. жалбоподателят представя становището си относно допълнителните мотиви, които са му съобщени на 1 октомври 2009 г. Той посочва, от една страна, че тези мотиви не са достатъчно точни, а от друга страна, че не доказват, че е участвал в разпространението на ядрено оръжие.
- 12 Името на жалбоподателя, включено в приложение V към Регламент № 423/2007, продължава да фигурира в посоченото приложение след приемането на Регламент (ЕО) № 1100/2009 на Съвета от 17 ноември 2009 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Решение 2008/475 (ОВ L 303, стр. 31). Мотивите за това са следните:

„Предоставя или прави опити за предоставяне на финансова подкрепа на компании, които участват в ядрената и ракетната програма на Иран или доставят стоки за нея (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company и DIO). Bank Melli улеснява чувствителните дейности, предприемани от Иран. Тя е съдействала за многобройни покупки на чувствителни материали за ядрената и ракетната програма на Иран. Предоставя редица финансови услуги от името на организации, свързани с ядрената и ракетната промишленост на Иран, включително откриване на акредитиви и поддържане на сметки. По-голямата част от цитираните дружества са посочени в Резолюция (2006) 1737 и Резолюция (2007) 1747 на [Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации]. Bank Melli продължава да изпълнява тази роля, като действа по начин, който подкрепя и улеснява чувствителните дейности на Иран. Като използва банковите си взаимоотношения, Bank Melli

продължава да оказва подкрепа и да предоставя финансови услуги във връзка с такива дейности на структури от списъците на ООН и ЕС. Банката също така действа от името и по инструкции на такива структури, включително Bank Sepah, като често пъти оперира чрез техни дъщерни и асоциирани дружества“.

- 13 С писмо от 18 ноември 2009 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че името му ще продължи да фигурира в списъка на приложение V към Регламент № 423/2007. Съветът уточнява, че изложенията от жалбоподателя съображения не обосновават премахването на ограничителните мерки с оглед на подкрепата, която жалбоподателят е оказал на разпространението на ядрено оръжие, предоставяйки финансови услуги на участващите в тази дейност субекти. Що се отнася до молбите за достъп до преписката, от една страна, Съветът отново посочва, че първоначалното предложение е било поверително. От друга страна, той бил предоставил на жалбоподателя неуповенлива версия на предложението за приемане на ограничителните мерки, която се отнася до допълнителните мотиви, съобщени на жалбоподателя на 1 октомври 2009 г. (наричана по-нататък „допълнителното предложение“).
- 14 С писмо от 14 декември 2009 г. жалбоподателят иска, от една страна, да бъде проведено изслушване, а от друга страна, да му бъде предоставен пълен достъп до преписката на Съвета. С писмо от 20 януари 2010 г. Съветът отговаря, от една страна, че жалбоподателят се е възползвал от правото си на изслушване, като е представил на Съвета становището си. От друга страна, Съветът посочва отново, че първоначалното предложение е било поверително.
- 15 С приемането на Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140 (ОВ L 195, стр. 39, поправка ОВ L 197, стр. 19) името на жалбоподателя е включено в списъка на приложение II към посоченото решение. Мотивите, изложени по отношение на жалбоподателя, са същите като съдържащите се в Регламент № 1100/2009.
- 16 Включването на името на жалбоподателя в приложение V към Регламент № 423/2007 не се засяга от влизането в сила на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент № 423/2007 (ОВ L 195, стр. 25).
- 17 С писмо от 15 септември 2010 г. жалбоподателят излага пред Съвета становището си относно потвърждаването на наложените му ограничителни мерки. В тази връзка жалбоподателят иска отново да бъде проведено изслушване и да му бъде предоставен достъп до преписката на Съвета.
- 18 Включването на името на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 е потвърдено с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81).
- 19 Тъй като Регламент № 423/2007 е отменен с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 281, стр. 1), Съветът включва името на жалбоподателя в приложение VIII към последния регламент.
- 20 Мотивите, изложени по отношение на жалбоподателя в Решение 2010/644 и в Регламент № 961/2010, са едни и същи с тези, които се съдържат в Регламент № 1100/2009.
- 21 С писмо от 28 октомври 2010 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че потвърждава включването на името му в списъка на приложение II към Решение 2010/413 и че включва името му в списъка на приложение VIII към Регламент № 961/2010. В това отношение Съветът посочва, че липсват нови доказателства, обосноваващи премахването на ограничителните мерки срещу жалбоподателя, и че посочените мерки са се основавали единствено на информацията, съдържаща се в по-рано изпратените документи.

- 22 С писмо от 28 юли 2011 г. жалбоподателят иска от Съвета да преразгледа решението си, с което се потвърждава включването му в списъка на приложение II към Решение 2010/413 и в този на приложение VIII към Регламент №961/2010. Жалбоподателят посочва, че не е участвал в разпространението на ядрено оръжие.
- 23 С Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет (С-548/09 Р, Сборник, стр. I-11381) Съдът отхвърля жалбата на жалбоподателя срещу Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе.
- 24 Включването на името на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение VIII към Регламент № 961/2010 не е засегнато от влизането в сила на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, стр. 71) и на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11).
- 25 С писмо от 5 декември 2011 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че името му ще продължи да фигурира в списъка на приложение II към Решение 2010/413 и на приложение VIII към Регламент №961/2010. Съветът приема, че становището на жалбоподателя, изложено на 28 юли 2011 г., не обосновава премахването на ограничителните мерки.
- 26 С писмо от 16 януари 2012 г. жалбоподателят иска да получи достъп до доказателствата във връзка с приетите срещу него ограничителни мерки и с тяхното потвърждаване. Съветът отговаря с писмо от 21 февруари 2012 г., към което са приложени три документа относно преразглеждането на ограничителните мерки.
- 27 Тъй като Регламент № 961/2010 е отменен с Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 88, стр. 1), Съветът включва името на жалбоподателя в приложение IX към последния регламент. Мотивите, изложени по отношение на жалбоподателя, са същите като тези, които се съдържат в Регламент № 1100/2009.

Производство и искания на страните

- 28 На 29 януари 2010 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалбата си по дело в T-35/10, с която иска частична отмяна на Регламент № 1100/2009.
- 29 С определение на председателя на втори състав на Общия съд от 4 май 2010 г. производството по дело T-35/10 е спряно до постановяването на Решение на Съда по дело С-548/09 Р, Bank Melli Iran/Съвет.
- 30 На 17 май, 28 май и 7 юни 2010 г. съответно Европейската комисия, Френската република и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия подават в секретариата на Общия съд молби за встъпване по дело T-35/10 в подкрепа на исканията на Съвета.
- 31 Поради промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който съответно е разпределено дело T-35/10.
- 32 На 7 януари 2011 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалбата си по дело T-7/11, с която цели по-специално частичната отмяна на Решение 2010/644 и на Регламент №961/2010.

- 33 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 4 април 2011 г., Комисията иска да встъпи по дело T-7/11 в подкрепа на исканията на Съвета. С Определение от 9 юни 2011 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска това встъпване.
- 34 На 24 ноември 2011 г. Общият съд (четвърти състав) иска от страните в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд, да изложат пред него становищата си относно това какви изводи следва да се направят по отношение на дело T-35/10 от Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 23 по-горе. Страните изпълняват това искане.
- 35 С Определение от 8 февруари 2012 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска встъпването на Комисията, на Френската република и на Обединеното кралство в подкрепа на исканията на Съвета по дело T-35/10.
- 36 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 15 февруари 2012 г., жалбоподателят изменя исканията си по дело T-7/11 вследствие от приемането на Решение 2011/783, на Регламент за изпълнение № 1245/2011, на Решение 2012/35/ОВППС на Съвета 23 януари 2012 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 19, стр. 22), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 54/2012 на Съвета от 23 януари 2012 година за изпълнение на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 19, стр. 1) и на Регламент (ЕС) № 56/2012 на Съвета от 23 януари 2012 година за изменение на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 19, стр. 10).
- 37 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 30 юли 2012 г., от една страна, жалбоподателят изменя исканията си по дело T-7/11 вследствие от приемането на Регламент № 267/2012. От друга страна, той иска да бъде отменен всеки бъдещ регламент или бъдещо решение, който или което би бил(о) приет(о) с оглед на допълване или изменение на някой от обжалваните актове и би бил(о) в сила към датата на приключване на устната фаза на производството.
- 38 С определение на председателя на четвърти състав на Общия съд от 5 март 2013 г. дела T-35/10, T-7/11 и T-8/11 са съединени за целите на устната фаза на производството в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.
- 39 Въз основа на доклада на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на предвидените в член 64 от Процедурния правилник процесуално-организационни действия поставя писмено въпроси на страните. Страните отговарят на тези въпроси в определения срок.
- 40 По време на проведеното на 17 април 2013 г. съдебно заседание са изслушани устните изявления на страните и техните отговори на въпросите, поставени устно и писмено от Общия съд.
- 41 В писмените си изявления жалбоподателят моли Общия съд:
- да отмени част Б, точка 4 от приложението към Регламент № 1100/2009, част Б, точка 5 от приложението към Решение 2010/644, част Б, точка 5 от приложение VIII към Регламент № 961/2010, Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011, Решение 2012/35, Регламент за изпълнение № 54/2012, Регламент № 56/2012 и част I.B, точка 5 от приложение IX към Регламент № 267/2012, доколкото тези актове се отнасят до него,
 - да отмени решенията на Съвета, съобщени с писма на Съвета от 18 ноември 2009 г., 28 октомври 2010 г. и 5 декември 2011 г.,
 - да обяви, че член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и член 16, параграф 2 от Регламент № 961/2010 не се прилагат по отношение на него,

- да отмени всеки бъдещ регламент или бъдещо решение, който или което би бил(о) приет(о) с оглед да допълни или измени някой от обжалваните актове и би бил(о) в сила към датата на приключване на устната фаза на производството,
 - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 42 В съдебното заседание, от една страна, жалбоподателят оттегля жалбата си в частта ѝ, която се отнася до отмяната на Решение 2012/35, на Регламент за изпълнение № 54/2012 и на Регламент № 56/2012. От друга страна, жалбоподателят посочва, че в действителност втората част от неговите искания се припокрива с първата и поради това той оттегля жалбата си в частта ѝ, която се отнася до отмяната на писмата от 18 ноември 2009 г., 28 октомври 2010 г. и 5 декември 2011 г.
- 43 Съветът, подпомаган от Комисията, моли Общия съд:
- да отхвърли жалбите,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 44 Обединеното кралство моли Общия съд да отхвърли жалбата по дело T-35/10.
- 45 Френската република моли Общия съд да отхвърли жалбата по дело T-35/10 и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 46 В самото начало, с оглед на връзката между дело T-35/10 и дело T-7/11, Общият съд решава да ги съедини за целите на съдебното решение по силата на член 50 от Процедурния правилник.
- 47 Освен това следва да се посочи, че всъщност третата част от исканията, с която се цели да бъде обявено, че член 20, параграф 1, буква б) от Решение 2010/413 и член 16, параграф 2 от Регламент №961/2010 не се прилагат спрямо жалбоподателя, се припокрива с доводите, чрез които се оспорва законосъобразността на Решение 2010/413 и на Регламент №961/2010, които доводи са изтъкнати в подкрепа на първата част от исканията на жалбоподателя. Следователно третата част от исканията не следва да бъде разглеждана самостоятелно от Общия съд.
- 48 В подкрепа на първата част от исканията си жалбоподателят изтъква следните правни основания в своите писмени изявления:
- първо правно основание по дело T-35/10 и трето правно основание по дело T-7/11, изведени от нарушение на задължението за мотивиране, на правото му на защита, на правото му на ефективна съдебна защита, на принципите на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания, както и на задължението на Съвета да преразгледа приетите ограничителни мерки в светлината на формулираното становище,
 - второ правно основание по дело T-35/10 и четвърто правно основание по дело T-7/11, изведени от грешка в преценката, доколкото Съветът е приел, че жалбоподателят е участвал в разпространението на ядрено оръжие,

- трето правно основание по дело T-35/10, изведено от нарушение на съществените процесуални правила и от грешка при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемане на Регламент № 1100/2009, и второ правно основание по дело T-7/11, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемане на Решение 2010/644 и на Регламент №961/2010,
 - четвърто правно основание по дело T-35/10 и пето правно основание по дело T-7/11, изведени от нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на жалбоподателя на собственост, поради обстоятелството че Съветът не е взел предвид резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации,
 - първо правно основание по дело T-7/11, изведено от нарушение на член 215ДФЕС и на член 40 ДЕС, както и на принципа на равно третиране,
 - шесто правно основание по дело T-7/11, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 4 от Регламент № 267/2012.
- 49 В съдебното заседание жалбоподателят посочва също така, че приемането на Регламент № 267/2012 не му е било съобщено лично.
- 50 Съветът, Френската република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Комисията оспорват обосноваването на правните основания на жалбоподателя.
- 51 Съветът и Комисията поддържат освен това, че жалбоподателят е еманация на иранската държава и следователно е недопустимо да се позовава в своя полза на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Съветът посочва също така, че четвъртата част от исканията на жалбоподателя е недопустима.
- 52 Освен правните основания и доводите на страните, следва да се разгледа допустимостта на извършените от жалбоподателя изменения на неговите искания.

По допустимостта

По измененията на исканията на жалбоподателя

- 53 Съгласно съдебната практика, когато дадено решение или регламент, което или който засяга пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството е заменен(о) с друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и правни основания. Наистина, да се задължава жалбоподателят да подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако за да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред съда на Съюза срещу определен акт, съответната институция може да промени обжалвания акт или да го замени с друг и да се позовава в производството на тази промяна или замяна, за да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания спрямо последващия акт или да представи допълнителни искания и правни основания срещу него (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, Сборник, стр. II-3019, точка 46 и цитираната съдебна практика).

- 54 Същият извод се прилага спрямо актове като Решение 2011/783 и Регламент за изпълнение № 1245/2011, които, без да отменят предходен акт, потвърждават включването на дадено образование в списъците на образуванията, на които са наложени ограничителни мерки вследствие от изрично предвидено в приложимата правна уредба производство по преразглеждане.
- 55 За да бъде обаче допустима дадена молба за изменение на исканията, тя трябва да бъде подадена в предвидения в член 263, шеста алинея ДФЕС срок за обжалване. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика този срок е императивен и съдът на Съюза трябва да го прилага така, че да се осигури правната сигурност, както и равнопоставеността на правните субекти пред закона (вж. Решение на Съда от 18 януари 2007 г. по дело РКК и KNK/Съвет, С-229/05 Р, Сборник, стр. I-439, точка 101). Поради това съдът следва да провери, ако е необходимо служебно, дали срокът е спазен (вж. Определение на Общия съд от 11 януари 2012 г. по дело Ben Ali/Съвет, T-301/11, непубликувано в Сборника, точка 16).
- 56 В това отношение следва да се напомни, че съгласно съдебната практика принципът на ефективна съдебна защита изисква органите на Съюза, които приемат ограничителни мерки спрямо определени лица и образувания, да уведомяват съответното лице или образувание за съображенията си за издаването на тези мерки в момента на приемането им или поне в най-кратки срокове след това, за да се позволи на тези лица или образувания да упражнят правото си на обжалване (вж. в този смисъл Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 23 по-горе, точка 47 и цитираната съдебна практика).
- 57 От това следва, че срокът за подаване на жалба за отмяна срещу акт, с който се налагат ограничителни мерки на лице или образувание, започва да тече едва от датата, на която този акт е съобщен на заинтересованото лице. Освен това срокът за подаване на молба за разширяване на обхвата на исканията и правните основания, така че да се отнасят и до акт, с който се потвърждават тези мерки, започва да тече едва от датата, на която съответният нов акт е съобщен на съответното лице или образувание.
- 58 В конкретния случай, от една страна, Решение 2011/783 и Регламент за изпълнение № 1245/2011 са съобщени лично на жалбоподателя с писмо от 5 декември 2011 г. Следователно молбата от 15 февруари 2012 г. за изменение на исканията във връзка с последните посочени актове е подадена в двумесечния срок, предвиден в член 263, шеста алинея ДФЕС, към който се прибавя срокът от десет дни поради отдалеченост, предвиден в член 102, параграф 2 от Процедурния правилник.
- 59 От друга страна, Регламент № 267/2012 не е съобщен лично на жалбоподателя, макар че Съветът е знаел неговият адрес. При тези обстоятелства, що се отнася до Регламент № 267/2012, срокът за изменение на исканията на жалбоподателя не е започнал да тече, поради което молбата му от 30 юли 2012 г. не може да се счита за просрочена.
- 60 С оглед на гореизложеното следва да се направи извод, че е допустимо жалбоподателят да иска отмяната на Решение 2011/783, на Регламент за изпълнение № 1245/2011 и на Регламент № 267/2012.

По частта от исканията, която цели отмяната на всеки бъдещ регламент или решение, който или което би бил(о) приет(о) с оглед на допълване или изменение на някой от обжалваните актове и би бил(о) в сила към датата на приключване на устната фаза на производството

- 61 Съветът оспорва допустимостта на четвъртата част от исканията на жалбоподателя, насочена към отмяната на всеки бъдещ регламент или решение, който или което би бил(о) приет(о) с оглед на допълване или изменение на някой от обжалваните актове и които би бил(о) в сила към датата на приключването на устната фаза на производството.
- 62 В това отношение съгласно съдебната практика Общият съд може да бъде валидно сезиран само с искане за отмяна на съществуващ увреждащ акт. Поради това, дори на жалбоподателя да бъде разрешено да преформулира исканията си, така че да се отнасят и до отмяната на актовете, които в хода на производството са заменили първоначално атакуваните актове, с това решение не може да се разреши спекулативният контрол за законосъобразност на все още неприети хипотетични актове (вж. Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет*, T-228/02, *Recueil*, стр. II-4665, точка 32 и цитираната съдебна практика).
- 63 При тези обстоятелства четвъртата част от исканията на жалбоподателя трябва да се отхвърли като недопустима.

По съществуването на спора

По възможността жалбоподателят да се позовава на защитата и гаранциите, свързани с основните права

- 64 Съветът и Комисията твърдят, че съгласно правото на Съюза юридическите лица, които представляват еманация на трети държави, не могат да се позовават на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Доколкото жалбоподателят според тях е еманация на иранската държава, това правило се прилага спрямо него.
- 65 В това отношение следва да се отбележи, че нито Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ С 83, 2010 г., стр. 389), нито първичното право на Съюза предвиждат разпоредби, които да изключват юридическите лица, представляващи еманация на държава, от защитата на основните права. Напротив, разпоредбите на посочената харта, релевантни за изтъкнатите от жалбоподателя правни основания, и по-специално членове 17, 41 и 47 от нея, гарантират правата на „[в]секи“ — формулировка, включваща и юридическите лица като жалбоподателя.
- 66 В този контекст Съветът и Комисията обаче се позовават на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), който не допуска подаването на жалби до Европейския съд по правата на човека от правителствени организации.
- 67 Разпоредбата на член 34 от ЕКПЧ обаче, от една страна, е процесуална разпоредба, която не е приложима в производството пред съда на Съюза. От друга страна, съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека целта на тази разпоредба е да не се допусне държава — страна по ЕКПЧ, да бъде едновременно жалбоподател и ответник пред посочения съд (вж. в този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело *Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran c/у Турция* от 13 декември 2007 г., *Recueil des arrêts et décisions*, 2007-V, § 81). Този извод не е относим към настоящия случай.

- 68 Съветът и Комисията твърдят също, че позоваването на посочената норма е обосновано, тъй като държавите гарантират зачитането на основните права на територията си, без обаче да могат да се ползват от тях.
- 69 При все това, дори и да се предположи, че посочените основания са приложими към положение, което е вътрешно, обстоятелството, че държавата гарантира зачитането на основните права на собствената си територия, е неотнормимо по отношение на обхвата на правата, от които могат да се ползват юридическите лица, представляващи еманация на същата тази държава, на територията на трети държави.
- 70 С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че правото на Съюза не съдържа норми, които да не допускат юридическите лица, представляващи еманация на трета държава, да се позовават в тяхна полза на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Следователно посочените лица могат да се позовават на тези права пред съда на Съюза, доколкото са съвместими с качеството им на юридическо лице.
- 71 Впрочем във всички случаи Съветът и Комисията не представят доказателства, от които да може да се установи, че жалбоподателят действително представлява еманация на иранската държава, т.е. образувание, което участва в упражняването на публичната власт или което управлява обществена услуга под надзора на властите (вж. в този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело *Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran c/y Турция*, точка 67 по-горе, § 79).
- 72 В това отношение Съветът най-напред поддържа, че жалбоподателят управлява обществена услуга под надзора на иранските власти, доколкото предоставя финансови услуги, необходими за функционирането на иранската икономика. Съветът обаче не оспорва твърденията на жалбоподателя, че посочените услуги представляват търговски дейности, упражнявани в конкурентен сектор и уредени от общото право. При тези обстоятелства сам по себе си фактът, че посочените дейности са необходими за функционирането на икономиката на определена държава, не им придава качеството на обществена услуга.
- 73 По-нататък, според Комисията обстоятелството, че жалбоподателят допринася за ядреното разпространение, доказва участието му в упражняването на публична власт. За тази цел обаче Комисията изхожда от факти, които се оспорват от жалбоподателя и които са основен предмет на обсъжданията пред Общия съд. Освен това твърденият принос на жалбоподателя в разпространението на ядрено оръжие съгласно обжалваните актове не спада към упражняването на държавнически правомощия, а към извършването на търговски сделки с участващи в разпространението на ядрено оръжие образувания. Ето защо това твърдение не обосновава квалифицирането на жалбоподателя като еманация на иранската държава.
- 74 На последно място, Комисията счита, че жалбоподателят е еманация на иранската държава, тъй като същата притежава дял от капитала му. Само по себе си обаче това обстоятелство не предполага, че жалбоподателят участва в упражняването на публичната власт или управлява обществена услуга.
- 75 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва да се приеме, че жалбоподателят може да се позове в своя полза на защитата и на гаранциите, свързани с основните права.

По първото правно основание по дело T-35/10 и третото правно основание по дело T-7/11, изведени от нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита на жалбоподателя, на правото му на ефективна съдебна защита, на принципите на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания, както и на задължението на Съвета да преразгледа приетите ограничителни мерки в светлината на формулираните съображения

- 76 Жалбоподателят поддържа, че в контекста на приемането на обжалваните актове Съветът е нарушил задължението за мотивиране, правото му на защита и задължението да преразгледа приетите ограничителни мерки в светлината на формулираното от жалбоподателя становище. Освен това тези нарушения предполагали нарушение на правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита, както и на принципите на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания.
- 77 Съветът, Френската република, Обединеното кралство и Комисията оспорват основателността на доводите на жалбоподателя.
- 78 На първо място следва да се припомни, че задължението за мотивиране на увреждащия акт, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, и по-специално в конкретния случай в член 24, параграф 3 от Решение 2010/413, в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, в член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010 и в член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, има за цел, от една страна, да се даде на заинтересованото лице достатъчно информация, за да прецени дали актът е обоснован или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразността на акта. Така установеното задължение за мотивиране е основен принцип на правото на Съюза, който може да се дерогира само по императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като неизлагането на мотиви не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице е узнало мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 80 и цитираната съдебна практика).
- 79 Ето защо, освен ако съобщаването на определени обстоятелства е недопустимо поради императивни съображения, свързани със сигурността или с поддържането на международните отношения на Съюза и на неговите държави членки, Съветът е длъжен да уведоми засегнатото от ограничителните мерки образувание за специфичните конкретни причини, поради които счита приемането на тези мерки за необходимо. Така той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обосновааност на съответните мерки, както и съображенията, поради които е решил да вземе тези мерки (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).
- 80 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за

заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

- 81 На второ място, съгласно съдебната практика във всяко производство срещу образуване, което може да завърши с увреждащ го акт, спазването на правото на защита, и по-специално на правото на изслушване, представлява основен принцип на правото на Съюза и трябва да бъде гарантирано дори при липсата на каквато и да било правна уредба относно съответното производство (Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 91).
- 82 Принципът за спазване на правото на защита изисква, от една страна, заинтересованият субект да бъде уведомен за установените в негов ущърб обстоятелства, на които се основава увреждащият го акт. От друга страна, трябва да му се предостави възможност да изрази ефективно своето становище по тези обстоятелства (вж. по аналогия Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 62 по-горе, точка 93).
- 83 Следователно, що се отнася до първия акт, с който се замразяват финансови средства на дадено образуване, като се изключат случаите, когато императивни съображения, свързани със сигурността на Съюза или на неговите държави членки или с международните им отношения, не допускат това, съобщаването на уличаващите доказателства трябва да се извърши или едновременно с приемането на съответния акт, или възможно най-скоро след него. По искане на засегнатото образуване то има право и да изрази становището си по тези обстоятелства след приемането на акта. При същите условия всяко последващо решение за замразяване на финансови средства по принцип трябва да се предхожда от съобщаване на новите уличаващи доказателства и от нова възможност за съответното образуване да изрази становището си (вж. по аналогия Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 62 по-горе, точка 137).
- 84 Освен това следва да се отбележи, че когато е съобщена достатъчно точна информация, позволяваща на заинтересования субект надлежно да изложи становището си по установените от Съвета уличаващи го доказателства, принципът за спазване на правото на защита не изисква от тази институция по собствен почин да даде достъп до документите в преписката. Единствено по искане на заинтересованата страна Съветът е длъжен да даде достъп до всички неуповенливи административни документи, отнасящи се до съответната мярка (вж. Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 97 и цитираната съдебна практика).
- 85 На трето място, принципът на ефективна съдебна защита представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки и е установен в членове 6 и 13 от ЕКПЧ, както и в член 47 от Хартата на основните права. Ефикасността на съдебния контрол предполага, че съответният орган на Съюза е длъжен, в рамките на възможното, да уведоми съответното образуване за съображенията за ограничителна мярка или в момента на приемането на мярката, или поне в най-кратки срокове след това, за да позволи на съответното образуване да упражни своевременно правото си на обжалване. Всъщност спазването на това задължение за уведомяване за посочените съображения е необходимо както за да позволи на адресатите на ограничителните мерки да защитят правата си при възможно най-добрите условия и да решат, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезират съда на Съюза, така и за да предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглеждания акт, което е негово задължение (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точки 335—337 и цитираната съдебна практика).

– По задължението за мотивиране

- 86 Според жалбоподателя мотивите на обжалваните актове са недостатъчни. Всъщност мотивите, съдържащи се в Регламент № 1100/2009, допълнителните мотиви, които са съобщени на жалбоподателя на 1 октомври 2009 г., както и мотивите, съдържащи се в последващите обжалвани актове, били неясни и неточни, поради което жалбоподателят не бил в състояние да ги провери и да отговори на тях.
- 87 Съветът, Френската република, Обединеното кралство и Комисията оспорват основателността на доводите на жалбоподателя.
- 88 Следва да се напомни, че на 23 юни 2008 г. са наложени първите ограничителни мерки на жалбоподателя. В периода от тази дата до датата на приемане на първия от обжалваните актове, а именно 17 ноември 2009 г., между жалбоподателя и Съвета са обменени няколко документа, сред които по-специално е писмото на Съвета от 1 октомври 2009 г., с което той уведомява жалбоподателя за допълнителните мотиви за приемането на ограничителни мерки срещу него. Този документ е част от контекста на приемането на обжалваните актове по настоящите дела и следователно може да бъде взет предвид при тяхното разглеждане.
- 89 При все това изложените в обжалваните актове мотиви, допълнени и разгърнати чрез допълнителните мотиви, съобщени на жалбоподателя на 1 октомври 2009 г., са достатъчно точни, за да бъде изпълнено задължението на Съвета за мотивиране. Така посочените мотиви позволяват да се установят образуванията, на които жалбоподателят е предоставял финансови услуги и спрямо които Съюзът или Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации са наложени ограничителни мерки, както и периодът на предоставяне на разглежданите услуги, а в някои случаи и конкретните сделки, свързани с тях.
- 90 При тези обстоятелства твърдението, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, трябва да се отхвърли.

– По нарушението на принципа на зачитане на правото на защита

- 91 Жалбоподателят посочва, че въпреки няколкократно му молби той не е получил достатъчен достъп до преписката на Съвета, нито е бил изслушан от тази институция, поради което не бил запознат с приетите по отношение на него доказателства и следователно не бил в състояние да се защитава. Впрочем, доколкото Съветът му бил съобщил доказателства по преписката, това съобщаване било несвоевременно.
- 92 В самото начало Съветът, Френската република, Обединеното кралство и Комисията оспорват приложимостта в конкретния случай на принципа на спазване на правото на защита, като се позовават на обстоятелството, че спрямо жалбоподателя не са наложени ограничителни мерки с оглед собствената му дейност, а с оглед на принадлежността му към общата категория на лицата и образуванията, предоставили подкрепа за разпространението на ядрено оръжие.
- 93 Тези доводи не могат да бъдат възприети. Всъщност член 24, параграфи 3 и 4 от Решение 2010/413, член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, член 36, параграфи 3 и 4 от Регламент № 961/2010 и член 46, параграфи 3 и 4 от Регламент № 267/2012 предвиждат разпоредби, гарантиращи правото на защита на образуванията, срещу които с посочените актове са наложени ограничителни мерки. Спазването на това право е предмет на контрол от съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 37).

- 94 Съветът и Обединеното кралство поддържат също, че Съветът не може да бъде задължаван да предоставя на заинтересованите образувания доказателствата и информация в подкрепа на мотивите за приетите ограничителни мерки, когато те произтичат от поверителни източници и като такива се съхраняват от държавите членки, у които се намират, или дори от трети държави, с които държавите членки си сътрудничат с цел защита на източниците. Обединеното кралство уточнява в това отношение, че в Процедурния правилник на Общия съд не се съдържат разпоредби, които позволяват на Общия съд да вземе предвид поверителни доказателства, без те да са оповестени на другите страни, което предполагало, че не съществува начин за запазване на поверителността на евентуално представените доказателства и следователно за адекватна защита на императивните съображения, които не допускат тяхното оповестяване на съответното образувание. При тези обстоятелства посочените съображения би трябвало да имат превес, включително що се отнася до производството пред Общия съд.
- 95 В това отношение съгласно цитираната в точка 83 по-горе съдебна практика действително уличаващите доказателства могат да не бъдат съобщени, когато императивни съображения, свързани със сигурността на Съюза или на неговите държави членки или с международните им отношения, не допускат това.
- 96 Предвид обаче основната роля на съдебния контрол в контекста на приемането и потвърждаването на ограничителни мерки съдът на Съюза трябва да може да контролира законосъобразността и обосноваването на такива мерки, включително спазването на процесуалните гаранции, от които се ползват заинтересованите образувания (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет*, точка 62 по-горе, точка 155), тъй като поверителният характер на някои доказателства може евентуално да обоснове ограничения, що се отнася до съобщаването на тези доказателства на жалбоподателя или на неговите адвокати, които ограничения се прилагат към цялото производство пред Общия съд (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет*, точка 62 по-горе, точка 155).
- 97 Впрочем по силата на член 67, параграф 3, трета алинея от Процедурния правилник „[к]огато документ, достъпът до който е бил отказан от институцията, бъде представен пред Общия съд във връзка с производство относно законосъобразността на този отказ, документът не се предоставя на другите страни“. Тази разпоредба позволява на Общия съд да упражни контрол за законосъобразността на отказа за достъп до документ, който се съдържа в преписката на Съвета, без да оповестява този документ на съответното образувание.
- 98 Що се отнася до твърденията на жалбоподателя за нарушения, следва да се посочи, на първо място, че съгласно точки 86—90 по-горе обжалваните актове са достатъчно мотивирани. При тези обстоятелства Съветът е изпълнил и задължението си за първоначално съобщаване на уличаващите доказателства.
- 99 На второ място, що се отнася до достъпа до преписката, следва да се посочи, че наложените на жалбоподателя ограничителни мерки се основават на две различни предложения. Всъщност, от една страна, първоначалното приемане на посочените мерки през 2008 г., което е било предмет на жалбата на жалбоподателя по дело T-390/08 (вж. точки 5, 10 и 23 по-горе), е осъществено по силата на първоначалното предложение, което Съветът отказва да съобщи на жалбоподателя независимо от няколкократните молби в този смисъл. От друга страна, допълнителните мотиви, съобщени на жалбоподателя на 1 октомври 2009 г., са основани на допълнителното предложение, неповерителен екземпляр от което е изпратен на жалбоподателя на 18 ноември 2009 г., т.е. в момента, в който последният е бил уведомен за приемането на Регламент № 1100/2009.

- 100 В това отношение следва да се приеме, че несъобщаването на документ, на който Съветът се е основал, за да приеме или потвърди ограничителните мерки срещу дадено образувание, съставлява нарушение на правото на защита, обосноваващо отмяната на съответните актове, само ако се докаже, че съответните ограничителни мерки нямаше да бъдат надлежно приети или потвърдени, ако несъобщеният документ трябваше да бъде изключен като уличаващо доказателство.
- 101 Следователно в конкретния случай, дори да се предположи, че Съветът неоснователно е отказал да съобщи първоначалното предложение на жалбоподателя, това обстоятелство може да обоснове отмяната на обжалваните актове само ако беше доказано и че потвърждаването на ограничителните мерки срещу жалбоподателя не е можело да бъде обосновано със съевременно съобщените му доказателства, а именно съдържащите се в обжалваните актове мотиви, допълнителните мотиви, предоставени на 1 октомври 2009 г., и допълнителното предложение, съобщено на 18 ноември 2009 г.
- 102 При все това, съгласно изложеното в точки 122—150 по-долу, доводите на жалбоподателя не позволяват да се постави под въпрос основателността на изтъкнатата в точка 149 по-долу обосновка на ограничителните мерки срещу него в съответствие с доказателствата, които са му съобщени. При тези обстоятелства липсата на съобщаване на първоначалното предложение не може да обоснове отмяната на обжалваните актове.
- 103 На трето място, жалбоподателят неоснователно поддържа, че не е удовлетворена молбата му да бъде изслушан от Съвета.
- 104 Всъщност, от една страна, жалбоподателят не оспорва, че на 8 юли, 21 юли и 15 октомври 2009 г., 15 септември 2010 г. и 28 юли 2011 г. е могъл да представи пред Съвета писмени становища.
- 105 От друга страна, обратно на твърденията на жалбоподателя, нито разглежданата правна уредба, нито общия принцип на зачитане на правото на защита му дават правото на формално изслушване (вж. по аналогия *People's Mojahedin Organization of Iran/Conseil*, точка 53 по-горе, точка 93 и цитираната съдебна практика), тъй като е достатъчно той да изложи становището си в писмен вид.
- 106 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърлят отчасти като неотнормирани, отчасти като неоснователни твърденията, изведени от нарушение на принципа на зачитане на правото на защита.

– По пороците, за които се твърди, че засягат осъществяването от Съвета преразглеждане

- 107 Според жалбоподателя Съветът е нарушил задължението да преразгледа приетите ограничителни мерки в светлината на представените от жалбоподателя становища. По-специално, в действителност Съветът нито разгледал посочените мерки, нито отговорил подробно на тези становища, а само изпратил стереотипни писма. Освен това извършеният от Съвета преглед не се основавал на относима информация и доказателства.
- 108 В това отношение, от една страна, Съветът посочва, без твърдението му да се оспорва от жалбоподателя, че преди приемането на обжалваните актове делегациите на държавите членки са получили становищата на жалбоподателя. Следователно тези становища, които включват подробна информация за отношенията на жалбоподателя с посочените в мотивите на обжалваните актове образувания, както и доказателства в подкрепа на тази информация, е можело да бъдат взети предвид.

109 От друга страна, съгласно писмата на Съвета от 27 юли и 18 ноември 2009 г., 28 октомври 2010 г. и 5 декември 2011 г. той е разгледал посочените становища на жалбоподателя и е отговорил на тях, като е подчертал по-специално обстоятелството, че жалбоподателят е предоставял финансови услуги на образуванията, участващи в разпространението на ядрено оръжие.

110 При тези обстоятелства следва да се отхвърлят като неоснователни доводите, изведени от твърдяното съществуване на пороци, засягащи преразглеждането на ограничителните мерки срещу жалбоподателя.

– По липсата на индивидуално съобщаване на Регламент № 267/2012 на жалбоподателя

111 В съдебното заседание жалбоподателят посочва, без твърдението му да бъде оспорено от Съвета, че Регламент № 267/2012 не му е бил съобщен лично.

112 При все това, от една страна, макар да е вярно, че акт, с който се приемат или потвърждават ограничителни мерки по отношение на дадено лице или образувание, трябва да му бъде съобщен и че именно от това съобщаване започва да тече срокът за подаване от страна на това лице или образувание на жалба за отмяна срещу разглеждания акт по силата на член 263, четвърта алинея ДФЕС, това обстоятелство не предполага, че липсата на подобно съобщаване обосновава сама по себе си отмяната на разглеждания акт.

113 От друга страна, жалбоподателят не изтъква доводи, насочени към това в конкретния случай да бъде доказано, че липсата на индивидуално съобщаване на Регламент № 267/2012 е довела до засягане на неговите права, което би обосновало отмяната на този регламент, доколкото се отнася до жалбоподателя. Освен това от доказателствата по преписката не се установява съществуването на подобно засягане, тъй като, първо, мотивите, изложени по отношение на жалбоподателя в Регламент № 267/2012, са едни и същи с мотивите, които се съдържат в предходните актове, с които жалбоподателят е запознат, по-нататък, жалбоподателят е могъл да измени исканията си по дело T-7/11 с оглед на това да може да поиска отмяната на Регламент № 267/2012, и накрая, жалбоподателят е могъл да узнае за този регламент чрез друг източник и приложи копие от него към молбата, с която е осъществил изменението на своите искания.

114 При тези обстоятелства следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, изведен от нарушението на задължението на Съвета да му съобщи Регламент № 267/2012, без да е необходимо да се разглежда неговата допустимост.

– По другите твърдени нарушения

115 Според жалбоподателя нарушенията на задължението за мотивиране, на правото му на защита и на задължението за преразглеждане на приетите ограничителни мерки предполагало и нарушение на неговото право на ефективна съдебна защита, както и на принципите на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания, тъй като Съветът не бил действал добросъвестно и с необходимата грижа.

116 Съгласно изложения по-долу анализ твърденията, изведени от нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита на жалбоподателя и на задължението на Съвета да преразгледа ограничителните мерки, не обосновават отмяната на обжалваните актове. При тези обстоятелства твърдението, изведено от нарушение на правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита, на принципите на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания, което не е обосновано с конкретни доводи и следователно няма самостоятелен обхват, също трябва да се отхвърли.

- 117 Предвид гореизложеното първото правно основание по дело T-35/10 и третото правно основание по дело T-7/11 следва да се отхвърлят като частично недопустими и частично неоснователни.

По второто правно основание по дело T-35/10 и четвъртото правно основание по дело T-7/11, изведени от грешка в преценката, доколкото Съветът е приел, че жалбоподателят е участвал в разпространението на ядрено оръжие

- 118 Жалбоподателят поддържа, че Съветът е допуснал грешка в преценката, като е приел, че е трябвало да му бъдат наложени ограничителни мерки. От една страна, жалбоподателят оспорва, че е предоставял финансови услуги на някои от образуванията, посочени в мотивите на обжалваните актове. От друга страна, жалбоподателят счита, че действително предоставените от него услуги на образуванията, участващи в разпространението на ядрено оръжие, не обосновават приемането на ограничителните мерки, по-специално тъй като тези услуги не са свързани с посоченото разпространение.
- 119 Освен това според жалбоподателя грешката на Съвета предполага злоупотреба с власт от страна на тази институция.
- 120 Съветът, Френската република, Обединеното кралство и Комисията оспорват основателността на доводите на жалбоподателя.
- 121 В самото начало следва да се напомни, че даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 50 и цитираната съдебна практика). В конкретния случай обаче жалбоподателят не е представил доказателства, съгласно които с приемането на обжалваните актове Съветът е преследвал цел, различна от тази да възпрепятства разпространението на ядрено оръжие и неговото финансиране. Поради това още в самото начало следва да се отхвърли доводът, изведен от твърдяната „злоупотреба с власт“ от страна на Съвета.
- 122 Що се отнася до другите доводи на жалбоподателя, съгласно съдебната практика съдебният контрол за законосъобразност на акт за приемане на ограничителни мерки спрямо дадено образувание обхваща и преценката на фактите и обстоятелствата, които се изтъкват, за да го обосноват, както и проверката на доказателствата и данните, на които се основава тази преценка. В случай на оспорване задача на Съвета е да представи тези доказателства с оглед на проверката им от съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точки 37 и 107).
- 123 В това отношение Съветът и Обединеното кралство повтарят довода, изложен в точка 94 по-горе, че Съветът не може да бъде задължаван да предоставя доказателства и информация в подкрепа на мотивите за приетите ограничителни мерки, когато те произтичат от поверителни източници и като такива се съхраняват от държавите членки, у които се намират, и дори от трети държави, с които държавите членки си сътрудничат с цел защита на източниците. Съветът и Обединеното кралство уточняват, че при тези обстоятелства осъществяваният от Общия съд контрол би трябвало да бъде ограничен. Така според Съвета Общият съд би трябвало да се ограничи до проверката на „обективната правдоподобност“ на твърденията на държавите членки, докато според Обединеното кралство контролът, осъществяван от Общия съд, не би трябвало да се отнася до основателността по същество на актовете, с които се приемат ограничителни мерки.

- 124 Тези доводи не могат да бъдат приети.
- 125 Всъщност обстоятелството, че ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя са приети на основание на доказателства, събрани от една държава членка, по никакъв начин не променя обстоятелството, че обжалваните актове са актове на Съвета, който по тази причина трябва да се увери, че тяхното приемане е основателно, евентуално като поиска от съответната държава членка да му представи необходимите за тази цел доказателства и данни.
- 126 Освен това Съветът не може да се позовава на факта, че съответните доказателства произхождат от поверителни източници и следователно не могат да бъдат оповестени. Всъщност, макар посоченото обстоятелство евентуално да може да обоснове ограничения по отношение на съобщаването на тези доказателства на жалбоподателя или на неговите адвокати, вярно е също така, че предвид основната роля на съдебния контрол в контекста на приемането на ограничителни мерки съдът на Съюза трябва да може да контролира законосъобразността и обосноваването на такива мерки, без да може да му се противопоставя тайната или поверителността на използваните от Съвета доказателства и данни. Освен това Съветът няма право да основава акт за приемане на ограничителни мерки на данни или на материали в преписката, съобщени от държава членка, ако тази държава членка не желае да разреши тяхното съобщаване на юрисдикцията на Съюза, на която е поверено упражняването на контрола за законосъобразността на това решение.
- 127 Следователно основателността на обосновката на ограничителните мерки следва да се разгледа с оглед на данните и доказателствата, съобщени както на жалбоподателя, така и на Общия съд.
- 128 Мотивите на обжалваните актове и доказателствата, съобщени от Съвета на 1 октомври и 18 ноември 2009 г., се позовават като цяло на девет образувания, за които се твърди, че участват в разпространението на ядрено оръжие, на които жалбоподателят бил предоставял финансови услуги: Организацията за авиационна промишленост (AIO), промишлената група „Shahid Hemmat“ (SHIG), промишлената група „Shahid Bagheri“ (SBIG), Организацията за атомна енергия на Иран (AEOI), Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company, Организацията на отбранителните индустрии (DIO) и Bank Sepah.
- 129 Жалбоподателят оспорва да е предоставял финансови услуги на SHIG, SBIG, Novin Energy Company и Kalaye Electric Company. Тъй като Съветът не бил представил доказателства или данни, за да обоснове своите твърдения относно услугите, които твърди, че жалбоподателят е предоставял на тези четири дружества, посочените твърдения не могли да обосноват приемането и потвърждаването на ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя съгласно цитираната в точка 122 по-горе съдебна практика.
- 130 В замяна на това жалбоподателят не оспорва, че е предоставял финансови услуги на AIO, AEOI, Mesbah Energy Company, DIO и Bank Sepah. Поради това следва да се провери дали, както поддържа Съветът, разглежданите услуги съставляват подкрепа за разпространението на ядрено оръжие по смисъла на Решение 2010/413, Регламент № 423/2007, Регламент № 961/2010 и Регламент № 267/2012.
- 131 В това отношение следва да се напомни, че по силата на член 18 от Регламент № 423/2007, на член 39 от Регламент № 961/2010 и на член 49 от Регламент № 267/2012 тези регламенти се прилагат в рамките на територията на Съюза, включително неговото въздушно пространство, на борда на всички въздухоплавателни средства или плавателни съдове под юрисдикцията на държава членка, спрямо всяко лице на територията на Съюза или извън нея, което е гражданин на държава членка, спрямо всяко юридическо лице, образувание или орган, във или извън територията на Съюза, създаден(о) или учреден(о) по правото на държава членка, както и спрямо всяко юридическо лице, образувание или орган във връзка с всякакъв вид търговска дейност, извършвана изцяло или частично на територията на Съюза.

- 132 Така, що се отнася до сделките, извършени извън Съюза, Регламент № 423/2007, Регламент № 961/2010 и Регламент № 267/2012 не могат да породят правни задължения за финансова институция, установена в трета държава и учредена съгласно нейното право (наричана по-нататък „чуждестранна финансова институция“), каквато е жалбоподателят. Такава финансова институция следователно не е длъжна по силата на посочените регламенти да замрази финансовите средства на образуванията, участващи в разпространението на ядрено оръжие.
- 133 Вярно е също така, че ако чуждестранна финансова институция участва в разпространението на ядрено оръжие, пряко е свързана с него или го подпомага, финансовите средства и икономическите ѝ ресурси на територията на Съюза, използвани за търговска сделка, осъществяване изцяло или отчасти в Съюза, или притежавани от граждани на държави членки или от юридически лица, образувания или органи, установени или учредени съгласно правото на държава членка, могат да бъдат засегнати от ограничителните мерки, приети по силата на Регламент № 423/2007, Регламент № 961/2010 и на Регламент № 267/2012.
- 134 Следователно чуждестранна финансова институция има изцяло интерес да се увери, че не участва, не е пряко свързана и не подпомага разпространението на ядрено оръжие, по-специално като предоставя финансови услуги на участващо в него образувание. Следователно, когато узнае или може разумно да предположи, че някой от клиентите ѝ участва в разпространението на ядрено оръжие, съгласно приложимите законови задължения тя следва веднага да преустанови предоставянето на финансови и каквито и да било нови услуги за него.
- 135 В конкретния случай Съветът не твърди, че оспорваните услуги се включват в приложното поле на Регламент № 423/2007, на Регламент № 961/2010 и на Регламент № 267/2012, както е посочено в точка 131 по-горе. Поради това следва да се провери дали жалбоподателят е действал незабавно с оглед на това да преустанови предоставянето на финансови услуги на всяко от петте образувания, посочени в точка 130 по-горе, когато е узнал или е можел разумно да предположи, че те са участвали в разпространението на ядрено оръжие.
- 136 В това отношение, първо, жалбоподателят твърди, че е осъществил само едно плащане в полза на АЮ на 14 март 2007 г., т.е. преди 23 април 2007 г., когато Съветът е приел ограничителни мерки спрямо това образувание.
- 137 При все това Съветът не представя конкретни доказателства или данни, които да сочат или че жалбоподателят е предоставял услуги на АЮ след приемането на ограничителните мерки по отношение на това образувание, или че е знаел или е можел разумно да предполага, че АЮ е участвало в разпространението на ядрено оръжие към 14 март 2007 г.
- 138 При тези обстоятелства плащането, осъществено в полза на АЮ, не обосновава потвърждаването на ограничителните мерки спрямо жалбоподателя.
- 139 Второ, жалбоподателят признава, че е осъществил сделки за сметка на Bank Sepah, Mesbah Energy Company и ДЮ, както преди, така и след приемането на ограничителни мерки по отношение на тези образувания. Жалбоподателят обаче поддържа, че всички осъществени сделки произтичали от поети преди налагането на посочените мерки задължения и че във всички случаи не били свързани с разпространението на ядрено оръжие.
- 140 В това отношение следва да се посочи, че член 20, параграф 6 от Решение 2010/413, член 9 от Регламент № 423/2007, член 18 от Регламент № 961/2010 и член 25 от Регламент № 267/2012 по същество допускат финансовите средства на образуванията, срещу които се налагат ограничителни мерки, да бъдат освободени за извършване на плащания по поети преди това задължения, стига посочените плащания да не са свързани с разпространението на ядрено оръжие. При тези обстоятелства не следва да се изисква от жалбоподателя — който в случая не

е бил длъжен да замрази финансовите средства на Bank Sepah, Mesbah Energy Company и DIO с оглед на посочените разпоредби и видно от точки 132 и 135 по-горе — да прилага по-стриктен режим по отношение на последните.

- 141 При все това Съветът не представя доказателства или данни, които да сочат, че жалбоподателят е знаел или е можел разумно да предположи, че Bank Sepah, Mesbah Energy Company и DIO са участвали в разпространението на ядрено оръжие преди приемането на ограничителните мерки спрямо тези образувания, или че е осъществил операции въз основа на указания, получени след приемането на посочените мерки, или пък че операциите, осъществени след приемането на посочените мерки, са били свързани с разпространението на ядрено оръжие.
- 142 При тези обстоятелства операциите, осъществени за сметка на Bank Sepah, Mesbah Energy Company и DIO, също не обосновават потвърждаването на ограничителните мерки спрямо жалбоподателя.
- 143 Трето, жалбоподателят потвърждава, че до 18 април 2007 г. е осъществявал операции за сметка на АЕОІ във връзка с плащането на стипендии и такси, свързани с обучението, които се отнасят до суми, ненадхвърлящи 8 000 EUR.
- 144 При все това Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации е налагал спрямо АЕОІ ограничителни мерки от 23 декември 2006 г. нататък. Така от тази дата нататък жалбоподателят е можел поне да предполага, че АЕОІ участва в разпространението на ядрено оръжие.
- 145 Освен това жалбоподателят не твърди, че операциите, осъществени след 23 декември 2006 г., са се основавали на инструкции, получени преди тази дата.
- 146 Във всички случаи, доколкото АЕОІ отговаря за научноизследователската и развойната дейност в ядрената област, има основание да се приеме, че стипендиите, платени от името на АЕОІ, са свързани със същите дейности и следователно с разпространението на ядрено оръжие.
- 147 Поради това изложените в точка 140 по-горе съображения не са приложими спрямо операциите, осъществени за сметка на АЕОІ.
- 148 Впрочем жалбоподателят неоснователно изтъква малкия размер на плащанията, осъществени за сметка на АЕОІ. Всъщност, от една страна, съгласно посочените от жалбоподателя данни общият размер на тези плащания, осъществени през 2007 г., е 17 768 EUR, 68 341 USD (щатски долара) и 2 041 AUD (австралийски долара), т.е. сума, която не е незначителна. От друга страна, доколкото наличието на висококвалифициран персонал е от първостепенно значение за научноизследователската и развойната дейност в ядрената област, изплащането на стипендиите, предназначени да осигурят обучението в този област, макар и в не особено голям индивидуален размер, съставлява подкрепа за разглежданите дейности и следователно за разпространението на ядрено оръжие.
- 149 При тези обстоятелства следва да се направи извод, че обстоятелството, че жалбоподателят е осъществил за сметка на АЕОІ плащания на стипендии и такси, свързани с обучението, след приемането от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации на ограничителните мерки срещу това образувание, съставлява подкрепа за разпространението на ядрено оръжие, която обосновава налагането на ограничителни мерки спрямо жалбоподателя.
- 150 Следователно трябва да се отхвърлят като неоснователни второто правно основание по дело T-35/10 и четвъртото правно основание по дело T-7/11.

По третото правно основание по дело T-35/10, изведено от нарушение на съществените процесуални правила и от грешка при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемането на Регламент № 1100/2009, и по второто правно основание по дело T-7/11, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемане на Решение 2010/644 и на Регламент №961/2010

- 151 Жалбоподателят изтъква грешки, що се отнася до правното основание за приемането на различни актове, с които са установени ограничителните мерки срещу него.
- 152 Съветът, Френската република, Обединеното кралство и Комисията оспорват основателността на доводите на жалбоподателя.
- 153 На първо място, по дело T-35/10 жалбоподателят поддържа, че Съветът е допуснал нарушение на съществените процесуални правила и грешки при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемането на Регламент № 1100/2009. Всъщност правното основание за приемането на този регламент било Регламент № 423/2007, който от своя страна бил незаконосъобразен, тъй като бил приет от Съвета с квалифицирано мнозинство, а не с единодушие, както изисквали член 308 ЕО и Обща позиция 2007/140. Следователно Регламент № 1100/2009 бил лишен от правно основание. Освен това самият този регламент трябвало да бъде приет от Съвета с единодушие, а не с квалифицирано мнозинство, както следвало от Обща позиция 2007/140, която съставлявала правното основание за приемането му.
- 154 В това отношение, първо, що се отнася до Регламент № 423/2007, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика членове 60 ЕО и 301 ЕО съставляват достатъчно правно основание за приемането на Регламент № 423/2007, като прибегването до член 308 ЕО не е било необходимо. Освен това съгласно член 301 ЕО, към който препраща член 60 ЕО, Обща позиция 2007/140 не съставлява правно основание за приемането на Регламент № 423/2007 и на актовете за неговото прилагане, какъвто е Регламент № 1100/2009 (вж. в този смисъл Решение от 16 ноември 2011 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 23 по-горе, точки 66—72).
- 155 Следователно както предвиденото в член 308 правило за гласуване, така и приложимото при приемането на Обща позиция 2007/140 и нейното изменение са ирелевантни, що се отнася до Регламент № 423/2007. Поради това дали са спазени подходящото правило за гласуване и другите процесуални условия трябва да бъде проверено само по отношение на текста на член 301 ЕО, към който препраща член 60 ЕО.
- 156 Съгласно член 301 ЕО „[к]огато обща позиция или съвместно действие, приети в съответствие с разпоредбите на Договора за Европейски съюз, свързани с общата външна политика и политика на сигурност, предвиждат действия на Общността за спирането или ограничаването, изцяло или отчасти, на икономическите връзки с една или повече трети страни, Съветът предприема необходимите неотложни мерки. Съветът приема решение с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията“.
- 157 В конкретния случай жалбоподателят не оспорва, че Регламент № 423/2007 е приет с квалифицирано мнозинство в съответствие с правилото по член 301 ЕО. Не се оспорва и че приемането на същия регламент е предшествано от приемането с единодушие на Обща позиция 2007/140. При тези обстоятелства следва да се направи извод, че що се отнася до приемането на Регламент № 423/2007, предвидените в член 301 ЕО условия са спазени.
- 158 Второ, що се отнася до Регламент № 1100/2009, следва да се отбележи, от една страна, че жалбоподателят не оспорва, че този регламент е бил приет на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 423/2007 с квалифицирано мнозинство и след като името му е било включено в списъка на приложение II към Обща позиция 2007/140, с Обща позиция 2008/479, приета с единодушие в съответствие с член 7, параграф 2 от Обща позиция 2007/140. От друга страна,

както вече беше напомнено в точка 154 по-горе, обратно на твърденията на жалбоподателя, Обща позиция 2007/140 не съставлява правно основание за приемането на Регламент № 1100/2009, поради което предвиденото в нея правило за гласуване е ирелевантно, що се отнася до приемането на последния регламент.

- 159 При тези обстоятелства следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, които се отнасят до Регламент № 423/2007 и Регламент № 1100/2009.
- 160 На второ място, според жалбоподателя, доколкото Решение 2010/644 и Регламент №961/2010 предвиждат ограничителни мерки срещу образувания, които не са посочени в резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, тези мерки трябвало да бъдат приети не по силата на установеното в член 215 ДФЕС производство, а съгласно установеното в член 75 ДФЕС. При условията на евентуалност обжалваните актове трябвало да се основават на членове 75 ДФЕС и 215 ДФЕС във връзка един с друг.
- 161 Съгласно съдебната практика изборът на правно основание на акт на Съюза трябва да се основава на обективни елементи, които подлежат на съдебен контрол, сред които по-специално са целта и съдържанието на акта (вж. по специално Решение от 19 юли 2012 г. по дело Парламент/Съвет, С-130/10, точка 42 и цитираната съдебна практика).
- 162 В това отношение член 75 ДФЕС се включва в част трета, дял V от Договора за функционирането на ЕС, посветен на пространството на свобода, сигурност и правосъдие в рамките на Съюза. Той позволява да се приемат ограничителни мерки за осъществяване на целите, определени в този дял и посочени в член 67 ДФЕС, и то само що се отнася до предотвратяването на тероризма и свързаните с него дейности, както и на борбата с тези явления.
- 163 Що се отнася до член 215 ДФЕС, той е включен в част пета, дял IV от Договора за функционирането на ЕС, която се отнася до външната дейност на Съюза. Този член допуска приемането на ограничителни мерки по отношение на трети държави, както и на физически или юридически лица, недържавни групи и образувания с оглед на прилагането на решение, прието съгласно дял V, глава 2 от Договора за ЕС в областта на общата външна политика и политика на сигурност (наричана по-нататък „ОВППС“).
- 164 В конкретния случай в самото начало следва да се посочи, че неправилно жалбоподателят твърди, че Решение 2010/644 трябва да се основава на член 75 ДФЕС, тъй като не става въпрос за акт, приет по силата на Договора за функционирането на ЕС, а по силата на Договора за ЕС, и по-специално по силата на член 29 от него.
- 165 Що се отнася до Регламент №961/2010, Съветът правилно изтъква, че предвидените в този регламент ограничителни мерки не се отнасят нито до целите, посочени в член 67 ДФЕС, нито а fortiori до предотвратяването на тероризма и свързаните с него дейности или на борбата с тези явления. Разглежданите мерки се отнасят до свързаните с разпространението на ядрено оръжие дейности на Ислямска република Иран, която е трета държава.
- 166 Освен това Регламент №961/2010 е приет с оглед на прилагането на актовете, попадащи в приложното поле на ОВППС, а именно Решение 2010/413 и Решение 2010/644.
- 167 При тези обстоятелства следва да се направи извод, че член 215 ДФЕС съставлява подходящо и достатъчно правно основание за приемането на Регламент №961/2010, тъй като предвидените от него ограничителни мерки попадат извън приложното поле *ratione materiae* на член 75 ДФЕС.

- 168 Изтъкнатото от жалбоподателя обстоятелство, че наложените му ограничителни мерки надхвърлят приетите от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, е неотносимо в този контекст.
- 169 В това отношение съгласно съдебната практика членове 60 ЕО и 301 ЕО не дават никакво основание да се приеме, че предоставената с тях компетентност на Общността е ограничена до изпълнението на мерките, приети от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точки 51, 52 и 64). Тези изводи могат да се приложат и към ограничителните мерки, приети по силата на член 215 ДФЕС, който отразява съдържанието на членове 60 ЕО и 301 ЕО (вж. в този смисъл Решение по дело Парламент/Съвет, точка 161 по-горе, точка 51).
- 170 Следователно обстоятелството, че приети в рамките на ОВППС ограничителни мерки надхвърлят пределите на мерките, приети от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, няма отражение върху обстоятелството, че член 215 ДФЕС е подходящо и достатъчно правно основание за приемането на тези мерки.
- 171 Освен това съгласно съдебната практика разликите в приложимите по силата на член 75 ДФЕС и член 215, параграф 1 ДФЕС процедури не допускат тези две разпоредби да бъдат съвместени една с друга, за да послужат като двойно правно основание за приемането на акт като Регламент №961/2010 (вж. по аналогия Решение по дело Парламент/Съвет, точка 161 по-горе, точка 49).
- 172 Доколкото жалбоподателят поддържа също така в този контекст, че прилагането на член 75 ДФЕС щяло да позволи подходящо равнище на демократичен контрол благодарение на участието на Европейския парламент, следва да се посочи най-напред, че не процедурите определят правното основание на един акт, а правното основание на акта определя процедурите, които трябва да се следват за приемането му (Решение по дело Парламент/Съвет, точка 161 по-горе, точка 80). Така желанието Парламентът да бъде включен в процеса на приемане на ограничителните мерки не може да доведе до изискването за правно основание на съответните актове, което не е приложимо *ratione materiae*, както в конкретния случай е член 75 ДФЕС.
- 173 По-нататък, разликата между членове 75 ДФЕС и 215 ДФЕС по отношение на участието на Парламента е следствие от решението на авторите на Договора от Лисабон да предоставят по-ограничена роля на Парламента с оглед на дейността на Съюза в рамките на ОВППС (Решение по дело Парламент/Съвет, точка 161 по-горе, точка 82).
- 174 Накрая, съгласно член 215, параграф 3 ДФЕС посочените в този член актове съдържат необходимите разпоредби по отношение на правните гаранции (Решение по дело Парламент/Съвет, точка 161 по-горе, точка 83).
- 175 При тези обстоятелства следва да се направи извод, че Съветът не е допуснал грешка, що се отнася до правното основание на Решение 2010/644 и на Регламент №961/2010.
- 176 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърлят отчасти като неотносими, отчасти като необосновани третото правно основание по дело T-35/10 и второто правно основание по дело T-7/11.

По четвъртото правно основание по дело T-35/10 и петото правно основание по дело T-7/11, изведени от нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на собственост на жалбоподателя, тъй като Съветът не бил взел предвид резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации

- 177 Жалбоподателят поддържа, че Съветът е нарушил принципа на пропорционалност и неговото право на собственост.
- 178 Съветът оспорва обосноваването на доводите на жалбоподателя.
- 179 Съгласно съдебната практика по силата на принципа на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, законосъобразността на забраната на дадена икономическа дейност се подчинява на условието забранителните мерки да са подходящи и необходими за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точка 66).
- 180 В конкретния случай на първо място жалбоподателят поддържа, че спрямо него са наложени ограничителни мерки, които надхвърлят мерките, предвидени в резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, макар да се счита, че обжалваните актове отразяват посочените резолюции. По тази причина наложените му ограничителни мерки били непропорционални, предвид това, че Съветът не е посочил обективна обосновка по отношение на тази несъразмерност.
- 181 В това отношение в точка 169 по-горе вече беше изложено, от една страна, че съгласно съдебната практика Съветът е имал компетентност да приеме по силата на членове 60 ЕО и 301 ЕО ограничителни мерки, надхвърлящи обхвата на мерките, приети от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, а от друга страна, че този извод може да се приложи към ограничителните мерки, приети по силата на член 215ДФЕС, каквито са предвидените в Регламенти №961/2010 и № 267/2012.
- 182 Същият извод трябва да се приложи по аналогия спрямо ограничителните мерки, приети по силата на член 29 ДЕС, каквито са предвидените в Решение 2010/413 и в решенията, приети с оглед на изпълнението му. Всъщност член 29 ДЕС също не ограничава правомощията, които предоставя на Съвета с оглед на прилагане на мерките, приети от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации.
- 183 Следователно сам по себе си фактът, че наложените на жалбоподателя ограничителни мерки надхвърлят пределите на мерките, приети от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, не предполага, че Съветът е нарушил принципа на пропорционалност.
- 184 Впрочем жалбоподателят поддържа неправилно, че Съветът е бил длъжен да изложи „обективна обосновка“ относно обстоятелството, че е приел самостоятелни ограничителни мерки спрямо него. Всъщност съгласно съдебната практика самостоятелни ограничителни мерки по отношение на образуванията, включени в разпространението на ядрено оръжие, имат легитимна цел, която съответства на целите, преследвани от резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, а именно да се възпрепятства разпространението на ядрено оръжие и неговото финансиране. Освен това те са подходящи и необходими за осъществяването на упоменатата цел (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 10 по-горе, точки 67 и 68). При тези обстоятелства Съветът не е бил длъжен да излага пред жалбоподателя „обективна обосновка“, а само конкретните и

специфични причини, поради които е приел, че критериите да приемане на самостоятелните ограничителни мерки се прилагат спрямо него. Както обаче се установява от точки 86—90 по-горе, Съветът е спазил това задължение.

- 185 При тези обстоятелства твърдението за нарушение, изведено от обстоятелството, че ограничителните мерки по отношение на жалбоподателя са непропорционални, доколкото надхвърлят обхвата на мерките, предвидени от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, трябва да бъде отхвърлено като необосновано.
- 186 На второ място жалбоподателят изтъква, че наложените му ограничителни мерки се прилагат не само спрямо собствените му средства, но и спрямо тези на неговите вложители, което не било в съответствие с разглежданите резолюции на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации.
- 187 От една страна обаче, както посочва Съветът, член 20, параграф 6 от Решение 2010/413, член 9 от Регламент № 423/2007, член 18 от Регламент № 961/2010 и член 25 от Регламент № 267/2012 позволяват на клиентите на жалбоподателя, спрямо които не са наложени ограничителни мерки, да изтеглят при определени условия депозирания при жалбоподателя средства преди приемането на ограничителните мерки спрямо него. Следователно доводът на жалбоподателят не е подкрепен от фактите, що се отнася до вложителите, спрямо които не са наложени ограничителни мерки.
- 188 От друга страна, що се отнася до вложителите, спрямо които са наложени ограничителни мерки, невъзможността да изтеглят депозирания при жалбоподателя средства, които са предмет на замразяване, е последица не от приемането на ограничителните мерки срещу жалбоподателя, а от приемането на мерките срещу съответните образувания. Следователно това обстоятелство не може да постави под въпрос законосъобразността на ограничителните мерки срещу жалбоподателя.
- 189 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърлят като необосновани четвъртото правно основание по дело T-35/10 и петото правно основание по дело T-7/11.

По първото правно основание по дело T-7/11, изведено от нарушение на член 215 ДФЕС и на член 40 ДЕС, както и от принципа на равно третиране

- 190 По дело T-7/11 жалбоподателят поддържа, че с приемането на Регламент № 961/2010 Съветът е нарушил член 215 ДФЕС и член 40 ДЕС, както и принципа на равно третиране.
- 191 Съветът оспорва обосноваването на доводите на жалбоподателя.
- 192 Първо, жалбоподателят изтъква, че макар в член 215, параграф 2 ДФЕС да е предвидено, че Съветът „може“ да приеме ограничителни мерки, което предполага, че той има право на преценка в това отношение, приетото в рамките на ОВППС Решение 2010/413 задължавало Съвета да приеме ограничителни мерки в нарушение на член 215 ДФЕС и вследствие от това в нарушение на член 40 ДЕС.
- 193 В това отношение следва да се посочи, че макар предварителното приемане на решение съгласно дял V, глава 2 от Договора за ЕС да съставлява необходимо условие за това Съветът да може да приеме ограничителни мерки съгласно правомощията, които са му възложени с член 215 ДФЕС, само по себе си съществуването на подобно решение не може да създаде задължение за Съвета да приеме подобни мерки.

- 194 Всъщност Съветът запазва свободата си да прецени, в рамките на упражняването на правомощията, които са му възложени с Договора за функционирането на ЕС, реда и условията за изпълнение на решенията, приети съгласно дял V, глава 2 от Договора за ЕС, включително евентуалното приемане на ограничителните мерки, основани на член 215 ДФЕС.
- 195 Следователно жалбоподателят неправилно твърди, че Решение 2010/413 задължава Съвета да приеме ограничителни мерки. Поради това не може да се приеме, че е налице нарушение на член 215 ДФЕС или на член 40 ДЕС.
- 196 Второ, според жалбоподателя, обратно на изискванията на член 29 ДЕС, Решение 2010/413 не определя подхода на Съюза по отделен въпрос от географско или тематично естество, а налага конкретни задължения на държавите членки и на лицата под тяхна юрисдикция. Следователно посоченото решение било лишено от правно основание и по тази причина Съветът бил нарушил член 215, параграф 2 ДФЕС, основавайки се на него при приемането на Регламент №961/2010.
- 197 В това отношение следва да се посочи, че съгласно член 29 ДЕС не може да се изключи възможността определянето на подход от географско или тематично естество да се отнася и до конкретни мерки, които трябва да бъдат приложени от всички държави членки, изправени пред дадено събитие или явление.
- 198 Това е вярно, още повече че член 29 ДЕС задължава държавите членки да следят техните национални политики да бъдат съобразени с така определенния подход. При все това точното и едновременно определяне на мерките, които следва да се приемат, и на лицата, образуванията и органите, спрямо които се налагат същите тези мерки, може да се окаже необходимо с оглед на това да се гарантира съгласуваното прилагане на подхода на Съвета от всички държави членки.
- 199 В конкретния случай целта да се предотврати разпространението на ядрено оръжие и неговото финансиране, която е в основата на приемането на Решение 2010/413, се изразява по-специално в замразяването на средства на някои лица, образувания и органи. Ефикасността на тези мерки обаче зависи в голяма степен от тяхното еднакво и едновременно прилагане от всички държави членки, което от своя страна зависи от точното определяне както на тяхното съдържание, така и на засегнатите от мерките лица, образувания и органи.
- 200 При тези обстоятелства следва да се направи извод, че Решение 2010/413 е в съответствие с член 29 ДЕС. Поради това при приемането на Регламент №961/2010 Съветът е могъл да се позове на него, без да наруши член 215 ДФЕС.
- 201 Трето, жалбоподателят счита, че Регламенти №961/2010 и № 267/2012 не съдържат необходимите разпоредби в областта на правните гаранции, в разрез с изискванията на член 215, параграф 3 ДФЕС. Липсата на подобни разпоредби както в Регламенти №961/2010 и № 267/2012, така и в Решение 2010/413, предполагало също така наличието на нарушение на принципа на равно третиране по отношение на образуванията, посочени в актовете, предвиждащи ограничителни мерки, приети по силата на член 75 ДФЕС. В този контекст според жалбоподателя разпоредбите на член 24 от Решение 2010/413, член 36 от Регламент №961/2010 и член 46 от Регламент № 267/2012 не съставляват достатъчни правни гаранции, предвид и обстоятелството, че те не са ефективно приложени от Съвета.
- 202 В това отношение доводът, изведен от липсата на правни гаранции в разглежданите актове, не е подкрепен от фактите. Всъщност, както беше напомнено в точка 93 по-горе, член 24, параграфи 3 и 4 от Решение 2010/413, член 36, параграфи 3 и 4 от Регламент № 961/2010 и член 46, параграфи 3 и 4 от Регламент № 267/2012 предвиждат разпоредби, гарантиращи правото на защита на образуванията, срещу които с посочените актове са наложени ограничителни мерки, като освен това спазването на посоченото право е предмет на контрол от съда на Съюза.

- 203 В този контекст въпросът дали Решение 2010/413, Регламент №961/2010 и Регламент № 267/2012 предвиждат правни гаранции, които се изискват съгласно член 215, параграф 3 ДФЕС, е различен от въпроса дали същите тези гаранции действително са приложени от Съвета при приемането на ограничителните мерки срещу определени лица, образувания или органи. Следователно доводът, изведен от липсата на ефективно прилагане посочените мерки, е неотносим в рамките на твърдението за нарушение на член 215, параграф 3 ДФЕС и на произтичащото от това нарушение на принципа на равно третиране. Впрочем спазването на правните гаранции, предвидени в Решение 2010/413, Регламент №961/2010 и Регламент № 267/2012 в рамките на приемането и потвърждаването на ограничителните мерки срещу жалбоподателя е разгледано в точки 76—117 по-горе, като при разглеждането на доводите на жалбоподателя не се установява незаконосъобразност, обосноваваща отмяната на обжалваните актове.
- 204 От гореизложеното следва, че твърдението, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, трябва да се отхвърли, тъй като изхожда от неправилна фактическа предпоставка за липсата на правни гаранции в Решение 2010/413, Регламент №961/2010 и Регламент № 267/2012.
- 205 Поради това следва да се приеме за установено, че Съветът не е нарушил нито член 215, параграф 3 ДФЕС, нито принципа на равно третиране.
- 206 С оглед на гореизложеното първото правно основание по дело T-7/11 следва да се отхвърли отчасти като неотнормимо, отчасти като неоснователно.

По шестото правно основание по дело T-7/11, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 4 от Регламент № 267/2012

- 207 По дело T-7/11 жалбоподателят поддържа, че член 23, параграф 4 от Регламент № 267/2012, предвиждащ забрана за предоставяне на специализирани услуги за финансови съобщения на лицата и образуванията, спрямо които са наложени ограничителни мерки, е незаконосъобразен.
- 208 При това положение следва да се отбележи, че при изменението на 30 юли 2012 г. на неговите искания във връзка с отмяната на Регламент № 267/2012 жалбоподателят нито е поискал отмяната на член 23, параграф 4 от посочения регламент, нито формално е направил възражение за неговата законосъобразност по смисъла на член 277 ДФЕС. В съдебното заседание жалбоподателят уточнява, че е изтъкнал разглежданата разпоредба само за да онагледя обстоятелството, че Регламент № 267/2012 въвежда нови ограничения по отношение на образуванията, спрямо които са наложени ограничителните мерки.
- 209 При тези обстоятелства следва да се приеме, че дори да се предположи, че правното основание, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 4 от Регламент № 267/2012, е обосновано, това не може да доведе до уважаване на исканията на жалбоподателя.
- 210 С оглед на това шестото правно основание по дело T-7/11 следва да се отхвърли като неотнормимо.
- 211 С оглед на гореизложеното жалбите следва да се отхвърлят изцяло.

По съдебните разноски

- 212 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати разноските в съответствие с исканията на Съвета.

213 По смисъла на член 87, параграф 4, първа алинея от посочения правилник държавите членки и институциите, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Френската република, Обединеното кралство и Комисията понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

- 1) Съединява дела T-35/10 и T-7/11 за целите на съдебното решение.
- 2) Отхвърля жалбите.
- 3) Bank Melli Iran понася, освен направените от нея съдебни разноски, и тези на Съвета на Европейския съюз.
- 4) Френската република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 септември 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора	2
Производство и искания на страните	5
От правна страна	7
По допустимостта	8
По измененията на исканията на жалбоподателя	8
По частта от исканията, която цели отмяната на всеки бъдещ регламент или решение, който или което би бил(о) приет(о) с оглед на допълване или изменение на някой от обжалваните актове и би бил(о) в сила към датата на приключване на устната фаза на производството	10
По съществуването на спора	10
По възможността жалбоподателят да се позовава на защитата и гаранциите, свързани с основните права	10
По първото правно основание по дело T-35/10 и третото правно основание по дело T-7/11, изведени от нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита на жалбоподателя, на правото му на ефективна съдебна защита, на принципите на добра	

администрация и на защита на оправданите правни очаквания, както и на задължението на Съвета да преразгледа приетите ограничителни мерки в светлината на формулираните съображения	12
– По задължението за мотивиране	14
– По нарушението на принципа на зачитане на правото на защита	14
– По пороците, за които се твърди, че засягат осъществяването от Съвета преразглеждане	16
– По липсата на индивидуално съобщаване на Регламент № 267/2012 на жалбоподателя	17
– По другите твърдени нарушения	17
По второто правно основание по дело T-35/10 и четвъртото правно основание по дело T-7/11, изведени от грешка в преценката, доколкото Съветът е приел, че жалбоподателят е участвал в разпространението на ядрено оръжие	18
По третото правно основание по дело T-35/10, изведено от нарушение на съществените процесуални правила и от грешка при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемането на Регламент № 1100/2009, и по второто правно основание по дело T-7/11, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до правното основание за приемане на Решение 2010/644 и на Регламент №961/2010	22
По четвъртото правно основание по дело T-35/10 и петото правно основание по дело T-7/11, изведени от нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на собственост на жалбоподателя, тъй като Съветът не бил взел предвид резолюциите на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации	25
По първото правно основание по дело T-7/11, изведено от нарушение на член 215ДФЕС и на член 40 ДЕС, както и от принципа на равно третиране	26
По шестото правно основание по дело T-7/11, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 4 от Регламент № 267/2012	28
По съдебните разноски	28